

gelig lidt, Privatbanefunktionærerne har været i Stand til at gennemføre. Jeg synes derfor, at der ved offentlig Foranstaltning burde skabes en Pligt for de private Selskaber til at føre Forhandling med deres Funktionærer under tilsvarende Vilkaar til dem, hvorunder Forhandlingerne føres ved Statsbanerne. Jeg synes, at Staten burde sikre sig, at Lønvilkaarene ved Privatbanerne ikke i den Grad, som Tilfældet er, falder under det Eksistensminimum, som er fastslaaet for Statens Funktionærer; Staten maa om fornødent gribe ind i Ordningen af Lønvilkaarene for de private Baner saaledes, at disse Funktionærer ikke skal føre den kummerlige Tilværelse, som de i mange Tilfælde nu maa føre. Og det er, som jeg begyndte med at sige, ikke rigtigt, at disse Privatbaner i den Grad er private, at de ikke kommer det offentlige ved. I den Opfattelse staaer vi Socialdemokrater ikke alene. Jeg kan f. Eks. anføre, at et Højreblad for længere Tid siden — efter Behandlingerne i forrige Rigsdagssamling — gjorde de samme Betragtninger gældende som vi. Man udviklede i dette Højreblad, at Spørgsmaalet om Privatbanefunktionærerne og deres Lønningsforhold havde været fremme, og man anfører, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har benægtet, at Staten havde nogen Ret til at blande sig i disse Forhold, men Højrebladet skriver herom: „Man maa dog gøre gældende, at Privatbanerne er koncessionerede og udøver en halvt offentlig Funktion, og at deres Lønningsreglementer faktisk ifølge Koncessionerne skal have Trafikministerens Billigelse“. Man udvikler videre i dette Blad, hvorledes man overalt i Udlandet har hævdet denne Ret, hvor det gjaldt en saa vigtig Institution som Trafikvæsenet, selv om det udnyttedes af private, og man tilføjer, at særlig gælder dette, naar man bestrider Retten for disse Baners Funktionærer til at strejke. Man maa indrømme Staten andre Midler til at forhindre Strejke end det blotte Politiforbud. „Dette gør man vel i at forstaa i god Tid“. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at søge at forstaa i god Tid, at Staten burde i højere Grad medvirke til en Forbedring af Privatbanefunktionærernes Kaar, end den hidtil har gjort. Det anførte Blad har utvivlsomt Ret i, at Privatbanerne ikke i den Grad er private, at Staten kan være tjent med, at deres Funktionærer sultelønnes, at deres Funktionærer ikke er inde under ordnede Lønnings-, Avancements- og Retsforhold. Staten har faktisk ogsaa blandet sig i dette

Anliggende. Staten skal jo sanktionere Lønningsreglementerne for Privatbanerne, og man siger mig, at Staten nylig har nægtet Sanktion paa et Lønningsregulativ for en Bane i Jylland. Jeg har tidligere nævnt, at en lignende Nægtelse ogsaa i Fortiden er forekommet af en eller anden Grund. Jeg synes derfor, at Staten har for saa vidt anerkendt Princippet om Retten til at blande sig i de private Baners Forhold, og jeg kunde derfor blot ønske, at den udvidede sin Ret, og at den navnlig blandede sig i det paa den Maade, som er foreslaaet i Ændringsforslaget under Nr. 69, hvor vi kræver Nedsættelse af en Kommission, i hvilken Privatbanefunktionærer kunde faa Adgang til at gøre deres Krav gældende og til at søge at faa saadanne Foranstaltninger indførte, som i Fremtiden sikrede dem mod de usle Vilkaar, som de for Tiden lever under. Jeg nærer ingen Tvivl om, at der ved en fornuftig Sammensætning af Kommissionen maatte kunne skabes en Ordning af de Anliggender, som det er nævnt, at Kommissionen skulde beskæftige sig med: Forhandlingsret, Retsplejen, Avancements- og Lønforhold.

I denne Forbindelse vil jeg udtale en Beklagelse over den Omordning af Fripasvæsenet, som er foregaaet. Jeg har hørt adskillige Privatbanefunktionærer udtale deres Beklagelse over den Ordning, der er gennemført, uden at der paa andre Omraader er indført tilsvarende Forbedringer for dem. Ønskerne gaar særlig ud paa en Omordning af de Anliggender, Kommissionen skulde beskæftige sig med, og ikke mindst gælder Ønskerne en Omordning af Funktionærernes Retsforhold, som er lidet tilfredsstillende. Jeg skal som sagt ikke komme ind paa Enkeltheder ved denne Lejlighed, men der foreligger adskillige Tilfælde, i hvilke Vilkaarlighed i høj Grad har raadet, naar det drejede sig om Funktionærernes Retsforhold, og Staten er lige saa lidt tjent hermed som med de slette Vilkaar, under hvilke Funktionærerne i øvrigt arbejder. Jeg tilader mig derfor at henstille til den højtærede Minister og til Flertallet at tiltræde det Forslag, som mine Partifæller i Finansudvalget sammen med det radikale Venstre har fremsat under Nr. 69. Saa vil der foreløbig blive Ro om denne Sag, og kom Kommissionen til det Resultat, at væsentlige Forbedringer burde indføres for Privatbanefunktionærerne, vilde der være skabt et Grundlag, paa hvilket der i Fremtiden kunde arbejdes under roligere Forhold, end det nu lader sig gøre. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at stille sig velvilligere